

Concluzii

Comisia solicită:

- constatarea faptului că Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi incumbă în temeiul articolului 16 alineatul (1) și al articolului 21 alineatul (1) din Directiva 2004/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind siguranța căilor ferate comunitare și de modificare a Directivei 95/18/CE a Consiliului privind acordarea de licențe întreprinderilor feroviare și a Directivei 2001/14/CE privind repartizarea capacităților de infrastructură feroviară și perceperea de tarife pentru utilizarea infrastructurii feroviare și certificarea siguranței ⁽¹⁾, întrucât
- nu a luat măsurile necesare pentru a garanta independența autorității de siguranță de întreprinderile feroviare, de gestionarii de infrastructură, de solicitanți și de entitățile achizitoare și
- nu a luat măsurile necesare pentru a garanta independența organismelor de anchetă de întreprinderile feroviare și de gestionarii de infrastructură;
- obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia critică faptul că Republica Polonă nu a transpus în mod corespunzător în ordinea de drept polonă principiul potrivit căruia organismul de anchetă (mai precis Państwowa Komisja Badania Wypadków Kolejowych [Comisia națională de anchetă a accidentelor feroviare] [PKBWK]) este independent în organizarea, structura juridică și luarea deciziilor, astfel cum prevede articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/49/CE. Statutul care a fost conferit PKBWK nu îi garantează independența. PKBWK este parte integrantă a ministerului competent din domeniul transporturilor, fără să se asigure în vreun fel independența de minister și de gestionarii de infrastructură. În plus, PKBWK nu acționează în nume propriu; ministrul competent din domeniul transporturilor numește și eliberează din funcție președintele PKBWK, adjunctul acestuia, secretarul general, precum și membrii permanenți și membrii ad-hoc ai PKBWK. În rest, ministrul competent din domeniul transporturilor nu a pus la dispoziția PKBWK, printr-un ordin corespunzător, nici mijloacele necesare pentru a permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile.

În plus, Comisia critică faptul că Republica Polonă nu a transpus în mod corespunzător articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2004/49/EG, întrucât autoritatea de siguranță (mai precis Prezes Urzędu Transportu Kolejowego [președintele Autorității Feroviare]) nu este independentă în organizarea, structura juridică și procesul decizional de orice întreprindere feroviară, gestionar de infrastructură, solicitant și entitate achizitoare.

⁽¹⁾ JO. L 164, p. 44, Ediție specială 07/vol. 14, p. 62.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Högsta domstolen (Suedia) la 26 octombrie 2016 – Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag și alții/Dödsboet efter Ingvar Mattsson, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag

(Cauza C-542/16)

(2017/C 014/31)

Limba de procedură: suedeza

Instanța de trimitere

Högsta domstolen

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag, Jan-Herik Strobel, Mona Strobel, Margareta Nilsson, Per Nilsson, Kent Danås, Dödsboet efter Tommy Jönsson, Stefan Pramryd, Stefan Ingemansson, Lars Persson, Magnus Persson, Anne-Charlotte Wickström, Peter Nilsson, Ingela Landau, Thomas Landau, Britt-Inger Ruth Romare, Gertrud Andersson, Eva Andersson, Rolf Andersson, Lisa Bergström, Bo Sörensson, Christina Sörensson, Kaj Wirenkook, Lena Bergquist Johansson, Agneta Danås, Hans Eriksson, Christina Forsberg, Christina Danielsson, Per-Olof Danielsson, Ann-Christin Jönsson, Åke Jönsson, Stefan Lindgren, Daniel Röme, Ulla Nilsson, Dödsboet efter Leif Göran Erik Nilsson

Pârâte: Dödsboet efter Ingvar Mattsson, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag

Întrebările preliminare

- 1) a) Directiva 2002/92 ⁽¹⁾ se aplică unei activități a unui intermediar de asigurări în care acesta nu a avut nicio intenție de a încheia un contract de asigurare real? Este relevant dacă lipsa unei asemenea intenții a existat încă dinaintea începerii activității sau a apărut abia ulterior?
- b) În situația avută în vedere la întrebarea 1(a), este relevant dacă intermediarul a desfășurat, de asemenea, activitatea propriu-zisă de intermediere de asigurări în paralel cu activitatea fictivă?
- c) De asemenea, în situația avută în vedere la întrebarea 1(a), este relevant faptul că, la prima vedere, clientul a perceput activitatea ca făcând parte din lucrările pregătitoare pentru încheierea unui contract de asigurare? Are vreo relevanță percepția clientului, fie aceasta fondată sau nefondată, cu privire la faptul dacă era vorba despre o activitate de intermediere de asigurări?
- 2) a) Directiva 2002/92 se aplică în cazul consilierii, economice sau de altă natură, oferite în legătură cu intermedierea de asigurări, dar care, ca atare, nu vizează semnarea efectivă sau continuarea unui contract de asigurare? În această privință, ce soluție trebuie reținută, în special, în ceea ce privește consilierea privind plasarea de capital în contextul asigurării cu acumulare de capital?
- b) Serviciilor de consiliere, cum ar fi cele menționate la întrebarea 2(a), atunci când, prin definiție, constituie consiliere în investiții în temeiul Directivei 2004/39 ⁽²⁾, li se aplică, de asemenea dispozițiile acestei directive[, pe lângă cele ale Directivei 2002/92/CE] sau în exclusivitate, dispozițiile [Directivei 2004/39]? În cazul în care li se aplică, de asemenea, Directiva 2004/39, un regim are prioritate față de celălalt?

⁽¹⁾ Directiva 2002/92 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO L 9, p. 3, Ediție specială 06, vol. 4, p. 246).

⁽²⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, p. 1, Ediție specială 06/vol. 8, p. 247).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Regatul Unit) la
28 octombrie 2016 – Marcandi Limited, cu denumirea comercială „Madbid”/Commissioners for Her
Majesty’s Revenue & Customs**

(Cauza C-544/16)

(2017/C 014/32)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Marcandi Limited, cu denumirea comercială „Madbid”

Pârât: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Întrebările preliminare

- 1) Pe baza interpretării corecte a articolului 2 alineatul (1), a articolelor 24, 62, 63, 65 și 73 din Directiva 2006/112/CE ⁽¹⁾ a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, în circumstanțe precum cele în discuție în litigiul principal:
 - (a) acordarea de credite pentru utilizatori de către Madbid în schimbul unei sume de bani este:
 - (i) o „operațiune prealabilă” care nu intră sub incidența articolului 2 alineatul (1), astfel cum sunt cele identificate de Curte în [Hotărârea din 16 decembrie 2010, MacDonald Resorts Ltd/The Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs, C-270/09, EU:C:2010:780], la punctele 23-42; sau